

Елисавета Багряна
Старинна флейта

Избухна вятъра на младостта,
наду
платната,
понесе по мътната вода на Дунава
– нагоре –
против течението на света.
И пълноводието на страстта
заля съмненията,
и моята душа се пак разтвори
за светлината.

Като факир
засвири флейтата на любовта
и усмири
отровните змии на мисълта
и угризенията
и ги превърна на венци от цвете,
изплетени
пред твоите нозе.

Заспете,
слепи прилепи на самотата,
долитнали в ноща.
Заспете,
вълци-хищници на бедността,
издебнали в мъглата.
Заспете, грижи,
лепкави влечуги черноземни,
в студенокръвните си лапи взели
и обичта към ближния.

Това е песента на птичката, запяла
в разцъфналия храст,
и екналия рев на лъва, разлюлял
тропическия лес.
Това са дивните извивки на кавала
под клонестия брест
и истинския глас на всекиго от нас,
поне веднъж в света
– това е любовта!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11771>]